រឿងក្តីទាមទារការលែងលះជាអាទិ៍

○ ការអះអាងរបស់X

ខ្ញុំជាមួយនិង Y គឺជាអ្នកជិតខាងដែលស្គាល់គ្នាតាំងពីកុមារភាព ហើយបន្ទាប់ពីបានស្រលាញ់គ្នារយៈពេលជាង ១ ឆ្នាំមក នៅថ្ងៃទី ៣ ខែសីហា ឆ្នាំ២០១៥ ខ្ញុំបានទៅចុះបញ្ជីអាពាហ៍ពិពាហ៍នៅក្នុងសៀវភៅអាពាហ៍ពិពាហ៍នៅឯសាលាឃុំដែលខ្ញុំរស់នៅ ហើយបន្ទាប់មក ក៏បានចាប់ផ្តើមរួមរស់ជីវភាពជាមួយគ្នានៅទីក្រុងភ្នំពេញដែលជាកន្លែងរបស់ Y រស់នៅ។

នៅថ្ងៃទី១១ ខែសីហា ឆ្នាំ២០១៦ ខ្ញុំបានសម្រាលកូនប្រុសឈ្មោះ សុក សុជាតិ (តទៅហៅថា "សុជាតិ") ហើយ នៅថ្ងៃទី ២២ ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០១៨ ខ្ញុំបានសម្រាលកូនស្រីឈ្មោះ សុក សុជាតា (តទៅហៅថា "សុជាតា") ។

ទោះបីជាខ្ញុំធ្វើការបណ្តើរ និង មើលថែទាំកូនបណ្តើរនៅទីក្រុងភ្នំពេញដោយពុំមានសាច់ញាតិក៏ដោយ ហើយបើទោះបីជាក្រោយពេលដែលសុជាតិបានកើតក៏ដោយ ក៏ភាគច្រើន Y បានយកការងារ និង ការជួបជុំជាមួយដៃគូដែលសហការជាមួយក្រុមហ៊ុនជាធំ ជាហេតុនាំឲ្យម៉ោងត្រលប់មកផ្ទះវិញកាន់តែយប់ជ្រៅ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះទេ ក្រោយពេលខ្ញុំមានទំងន់ សុជាតា ក៏ដោយ ក៏ Y មិនជួយចូលរួមសហការក្នុងការមើលថែទាំកូនទាល់តែសោះឡើយ បើទោះជាថ្ងៃសម្រាកក៏ដោយ ក៏គាត់បានចេញទៅក្រៅដោយនិយាយថា "មានការជួបជុំជាមួយដៃគូដែលសហការជាមួយក្រុមហ៊ុន" ជាដើម។ បើសិនជាខ្ញុំរវល់មើលថែទាំកូនទាំង ២ ហើយខ្ញុំមិនអាចរៀបចំបាយទឹកឲ្យ Y នោះ Y ក៏ធ្លាប់បានស្តីបន្ទោសឲ្យខ្ញុំដូចជា "ផ្ទះនេះមិនត្រូវការអ្នកណាដែលមិនចេះធ្វើការងារផ្ទះទេ" ឬក៏ថា "ឲ្យខ្ញុំត្រលប់ទៅស្រុកកំណើតវិញទៅ" ជាដើមថែមទៀតផង។

ដោយសារគិតពីកូនតូចទាំងពីរ ខ្ញុំបានសុខចិត្តទ្រាំនឹងអាកប្បកិរិយាអស់ទាំងនេះរបស់ Y ។ ប៉ុន្តែ នៅថ្ងៃទី ២៤ ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ២០១៩ Y បានផឹកស្រា ហើយត្រលប់មកផ្ទះវិញពាក់កណ្តាលអាធ្រាត ហើយថែមទាំងធ្វើឲ្យភ្ញាក់សុជាតិដែលកំពុងតែគេងលក់ទៀត ដោយសារខ្ញុំចង់ឲ្យគាត់បិទមាត់ឈប់និយាយតទៀត ទើបខ្ញុំបានព្រមានទៅគាត់ស្រាប់តែគាត់ផ្ទុះកំហឹង ហើយបានប្រើអំពើហិង្សាមកលើខ្ញុំភ្លាមៗតែម្តង។

ដោយសារតែខ្ញុំមិនមែនត្រឹមតែបានទទួលរងនូវពាក្យពេចន៍ហិង្សាតែប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងបានទទួលរងអំពើហិង្សាជាក់ស្តែងទៀតផងដែរ ដូច្នេះហើយបានធ្វើឲ្យខ្ញុំយល់ថា បើបន្តរួមរស់ជីវភាពជាមួយ Y ថែមទៀត នឹងមានបញ្ហា ហេតុនេះហើយ ទើប

នៅថ្ងៃទី ៤ ខែមករា ឆ្នាំ២០២០ ខ្ញុំក៏បាននាំកូនទាំងពីរគឺ សុជាតិ និង សុជាតា ត្រលប់ទៅស្រុកកំណើតរបស់ខ្ញុំវិញ ហើយបានរស់បែកគ្នាពី Y ។

ដោយសារតែខ្ញុំមិនអាចធ្វើការរួមរស់ជីវភាពរួមគ្នាជាមួយ Y ឲ្យលើសពីនេះទៀតបានឡើយ ដូច្នេះ ខ្ញុំចង់លែងលះជាមួយ Y។

ម្យ៉ាងទៀត ក្រោយពេលលែងលះ ខ្ញុំនឹងធ្វើជាអ្នកមានអំណាចមេបាទៅលើ សុជាតិ និង សុជាតា ហើយបន្តចិញ្ចឹមបីបាច់កូនតទៅមុខទៀត។ ក្រោយពីការសម្រាលសុជាតិ និង សុជាតា ខ្ញុំបានបីបាច់រក្សារូបកាយរបស់ពួកគេរហូតមក។ ទោះបីជាក្រោយពេលដែលរស់នៅបែកគ្នាពី Y ក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំបានទទួលការជួយទំនុកបម្រុងពីឪពុកម្ដាយនៅស្រុកកំណើតរបស់ខ្ញុំបន្តបន្ទាប់ដែរ ដូច្នេះកូនទាំងពីរគឺធំលូតលាស់បានដោយល្អប្រសើរ។ សុជាតិ ទើបតែមានអាយុ ៣ ឆ្នាំ ចំណែកឯ សុជាតា ទើបមានអាយុ ១ ឆ្នាំ ដែលពួកគេទាំងពីរ គឺសុទ្ធតែនៅតូចៗនៅឡើយ។ ដើម្បីឲ្យពួកគេទាំងពីរធំលូតលាស់បានគឺ មិនអាចខ្វះវត្តមានរបស់ខ្ញុំដែលជាម្ដាយបានឡើយ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត រហូតមកទល់ពេលនេះ Y ក៏មិនដែលជួយមើលថែរក្សាកូនតូចៗទាំងពីរនេះទាល់តែសោះ ពោលគឺស្ទើរតែពុំដែលបានប៉ះពាល់កូនឡើយ។

បច្ចុប្បន្ននេះ ខ្ញុំកំពុងរស់នៅស្រុកកំណើតដោយគ្មានប្រាក់ចំណូល ដោយសារតែមិនមានការងារធ្វើ។ ប៉ុន្តែ Y ធ្វើការជាបុគ្គលិកក្រុមហ៊ុននៅភ្នំពេញ ហើយមានប្រាក់ចំណូលប្រចាំឆ្នាំប្រហែលជា ៧.០០០ ដុល្លារអាមេរិក។ ហេតុដូច្នេះ ខ្ញុំទាមទារទៅ Y ឲ្យបង់ប្រាក់ចំនួន ១៥០ ដុល្លារអាមេរិកប្រចាំខែនីមួយៗ (សរុបចំនួន ៣០០ ដុល្លារអាមរិក) ដែលជាសោហ៊ុយចិញ្ចឹមបីបាច់កូនទាំងពីរ។ ហើយខ្ញុំទាមទារប្រាក់ចំនួន ១០០ ដុល្លារអាមេរិកក្នុង ១ ខែ ជាអាហារកិច្ច។

ម្យ៉ាងវិញទៀត ចំពោះការបែងចែកទ្រព្យសម្បត្តិ ខ្ញុំស្នើសុំឲ្យធ្វើទៅតាមឧបសម្ព័ន្ធ។

○ ការអះអាងរបស់Y

ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា ខ្ញុំបានរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ជាមួយ X នៅថ្ងៃទី ៣ ខែសីហា ឆ្នាំ ២០១៥។ ហើយ ខ្ញុំក៏ទទួលស្គាល់ថា ខ្ញុំ និង X មានកូនឈ្មោះ សុជាតិ និង កូនឈ្មោះ សុជាតា។ មិនតែប៉ុណ្ណោះ ខ្ញុំក៏ទទួលស្គាល់ថា X បាននាំកូនទាំងពីរត្រលប់ទៅស្រុកកំណើតរបស់ X កាលពីថ្ងៃទី ៤ ខែ មករា ឆ្នាំ ២០២០ ហើយក៏បានបន្តរស់នៅ

បែកគ្នារហូតចាប់តាំងពីពេលនោះមក។

ប៉ុន្តែ ខ្ញុំមិនអាចទទួលស្គាល់ចំពោះដំណើររឿងដែលនាំឲ្យឈានដល់ការរស់នៅបែកគ្នាជាមួយ X បានឡើយ ពីព្រោះ ការអះអាងរបស់ X គឺខុសស្រឡះពីការពិត។

ខ្ញុំ និង X គឺមិត្តនឹងគ្នាតាំងពីកុមារភាព ដូច្នេះខ្ញុំស្គាល់ X ច្បាស់ណាស់ទាំងពីពេលនៅតូចៗ។ ខ្ញុំរៀបការជាមួយ X ដោយសារបាក់ចិត្តស្រលាញ់ចំពោះសុខភាពមាំមួន និង អត្តចរិតឆ្លាតវៃរបស់ X ។ នាពេលដែលខ្ញុំរៀបការជាមួយ X ខ្ញុំបានទទួលប្រាក់ខែខ្ពស់ ហេតុនេះហើយខ្ញុំបានចាកចេញពីស្រុកកំណើតនៅខេត្តបាត់ដំបង ដើម្បីមកធ្វើការនៅភ្នំពេញ។ ដោយសារតែការរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ជាមួយគ្នានេះហើយ X ក៏បានផ្លាស់ទីលំនៅមករស់នៅទីក្រុងភ្នំពេញដែលជាកន្លែងខ្ញុំរស់នៅ។ ក្រោយពេលផ្លាស់ទីលំនៅមករស់នៅទីក្រុងភ្នំពេញ X ក៏ឈប់ចេញទៅដើរលេងនៅខាងក្រៅហើយក៏លែងមានសុខភាពមាំមួន និង បាត់បង់អស់នូវអត្តចរិកវៃឆ្លាតដូចកាលពីមុន។ ក្រោយពេលដែលបានចាប់ផ្តើមរួមរស់ជីវភាពជាមួយគ្នាមក ដើម្បីទទួលបាននូវប្រាក់ខែបន្ថែមកាន់តែច្រើន ខ្ញុំបានធ្វើការងារថែមម៉ោងធ្វើការ ឬ ក៏ទៅជួបជុំមួយដៃគូដែលសហការជាមួយក្រុមហ៊ុនយ៉ាងសកម្មជាដើម។ ហេតុដូច្នេះ ភាគច្រើនធ្វើឲ្យម៉ោងដែលខ្ញុំត្រលប់មកផ្ទះវិញ មានភាពយឺតយ៉ាវផងដែរ។ X មិនបានស្វែងយល់ពីការខំប្រឹងប្រែងរបស់ខ្ញុំបែបនេះទេ ប៉ុន្តែផ្ទុយមកវិញបែរទៅជាមានចិត្តសង្ស័យថា ខ្ញុំបានប្រព្រឹត្តអំពើផិតទៅវិញ។ បន្ទាប់ពីកំណើត សុជាតា មក X កាន់តែយ៉ាប់ខ្លាំងទៅៗហើយបែរទៅជាគិតតែពីរអ៊ូរទាំដាក់មកខ្ញុំដែលត្រលប់មកផ្ទះវិញទាំងភាពនឿយហត់អស់កម្លាំងពីការងារថា "តើថ្ងៃនេះទើបមកពីដើរផឹកជាមួយស្រីនៅកន្លែងណា?" ជាដើម។ លើសពីនេះទៀត ថ្ងៃដែល X មិនបានរៀបចំបាយទឹកហូបចុកក៏កាន់តែច្រើនឡើងៗ។ បើទោះជាខ្ញុំបានធុញទ្រាន់ទៅនឹងអាកប្បកិរិយារបស់ X ដែលបានធ្វើជាមិនយល់ពីការងាររបស់ខ្ញុំក៏ដោយ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំបានធ្វើចិត្តឲ្យត្រជាក់ហើយគិតថា អាកប្បកិរិយារបស់ X ទៅជាបែបនេះ ក៏ព្រោះតែ X លែងមានពេលលំហែអារម្មណ៍ដោយសារតែត្រូវធ្វើការងារ និង មើលថែរទាំកូនទៀត ដូច្នេះ ខ្ញុំក៏បានសាកផ្តល់ជាគំនិតទៅ X ថា " ដើម្បីផ្លាស់ប្តូរអារម្មណ៍ សាកទៅសម្រាកនៅស្រុកកំណើតមួយរយៈលមើល ?" ជាដើម។

ថ្ងៃទី ២៤ ខែធ្នូ ឆ្នាំ២០១៩ ដោយសារតែខ្ញុំចូលរួមកម្មវិធីជប់លៀងគ្រិស្តម៉ាសជាមួយដៃគូដែលសហការជាមួយក្រុមហ៊ុន ហេតុនេះខ្ញុំក៏បានត្រលប់ទៅផ្ទះវិញយឺត។ ពេល

ត្រលប់ទៅដល់ផ្ទះវិញ កូនទាំងពីរបានគេងលក់បាត់ទៅហើយ ប៉ុន្តែ ដោយសារខ្ញុំបានរៀបចំកាដូគ្រិស្តម៉ាសឲ្យទៅពួកគេ ហើយចង់ឲ្យកូនទាំង ២ ចាប់អារម្មណ៍នៅពេលដែលក្រោកពីដំណេកថ្ងៃបន្ទាប់ ដូច្នេះ ខ្ញុំក៏បានគិតថាយកកាដូនោះទៅទុកនៅលើក្បាលដំណេក។ ពេលដែលខ្ញុំកំពុងទុកកាដូនោះ X បានចាប់អារម្មណ៍ឃើញខ្ញុំ ហើយក៏បានខឹងហើយស្រែកខ្លាំងៗថា "ធ្វើស្អីហ្នឹង?!" ហើយក៏បានយកដៃរុញមកខ្ញុំដែលបានខិតចូលទៅជិតក្បាលដំណេកកូនៗ។ ដោយសារតែខ្ញុំគិតថា ដៃរបស់ X អាចនឹងប៉ះត្រូវចំកូនជាមិនខាន ក៏បានហាមឃាត់ X ទាំងភ័យស្លន់ស្លោ។ ហើយដើម្បីកុំឲ្យកូនភ្ញាក់ ខ្ញុំក៏បានបី Xពីបន្ទប់គេងចេញមកក្រៅ។ ក្រោយពីនោះមក នៅថ្ងៃទី ៤ ខែ មករា ឆ្នាំ២០២០ X បានត្រលប់ទៅស្រុកកំណើតរបស់ X នៅឯខេត្តបាត់ដំបងវិញ ដោយបាននាំយកកូនទាំងពីរទៅជាមួយផងដែរ ដោយមិនបាននិយាយពន្យល់អ្វីមកឲ្យខ្ញុំដឹងសោះ។

ដូចដែលខ្ញុំបានរៀបរាប់ពីខាងលើនេះ ដោយហេតុថា មិនមានអង្គហេតុដូចដែល X បានអះអាងទេ ដូច្នេះហើយ ខ្ញុំមិនអាចយល់ស្របចំពោះការលែងលះបានទេ។

ហើយប្រសិនបើ X មានចិត្តចង់លែងលះជាមួយខ្ញុំ អ្នកមានអំណាចមេបាទៅលើ សុជាតិ និង សុជាតា គួរតែត្រូវឲ្យមកខ្ញុំ។ X ជាមនុស្សមានសតិអារម្មណ៍មិននឹងនរ ហើយស្រែកខ្លាំងៗភ្លាមៗមួយរំពេចជាដើម។ ការចិញ្ចឹមបីបាច់របស់គាត់ចំពោះ សុជាតិ និង សុជាតា គឺមិនអាចធ្វើបានត្រឹមត្រូវឡើយ។ ខ្ញុំចង់កូនទាំងពីរមករស់នៅទីក្រុងភ្នំពេញ ហើយទទួលបាននូវការអប់រំដល់កម្រិតខ្ពស់។

ចាប់ពីពេលនេះតទៅ ខ្ញុំនឹងធ្វើជាអ្នកមានអំណាចមេបាក្នុងការបីបាច់រក្សារូបកាយកូនទាំងពីរ ដូច្នេះ X អាចទៅធ្វើការបានដោយខ្លួនឯង ហើយប្រាកដជាអាចរកប្រាក់ចំណូលបានជាមិនខាន។ ដូច្នេះហើយ ខ្ញុំមិនអាចយល់ស្របតាមការទាមទារនូវអាហារកិច្ចពី X បានទេ។

ការអះអាងរបស់ខ្ញុំទាក់ទងទៅនឹងការបែងចែកទ្រព្យសម្បត្តិ គឺមានដូចនៅក្នុងឧបសម្ព័ន្ធ។

ឧបសម្ព័ន្ធ

	ទ្រព្យសម្បត្តិ	X (ប្រពន្ធ)			Y (ប្តី)		
មុនពេល អាពាហ៍ពិពាហ៍		ចិញ្ចៀន	ម៉ូតូ	ប្រាក់សន្សំ 1.000$	ដី (ខេត្តបាត់ដំបង)	ឡាន	ប្រាក់សន្សំ 2.500$
3.8.2015 អាពាហ៍ពិពាហ៍							
11.8.2016 កំណើតកូន ប្រុសច្បង							
19.12.2016	ដី L 1 (ខេត្តបាត់ដំបង) ទិញ 5.000$						-1.000$ (សល់ 1.500$)
2.1.2017	ធនាគារ A ⇔ X・Y (កាតព្វកិច្ចសាមគ្គី) កម្ចី ① 4.000 $ បង្កើតហ៊ីប៉ូតែកលើដី L 1						
18.9.2017	ឡាន (ឡិចស៊ីស) ទិញ 15.000$					លក់ 9.000$	
24.12.2017	ម៉ូតូ (យ៉ាម៉ាហា) ទិញ 2.000$		លក់ 1.500$				
22.7.2018 កំណើតកូនស្រី							
1.10.2018	ដី L 2 (ខេត្តបាត់ដំបង) ទិញ 8.000$			-800$ (សល់ 200$)			-800$ (សល់ 700$)
12.10.2018	ធនាគារ B⇔X・Y (កាតព្វកិច្ចសាមគ្គី) កម្ចី ② 6.400$ បង្កើតហ៊ីប៉ូតែកលើដី L 2						
4.1.2020 រស់នៅបែកគ្នា							
សរុប	"ទ្រព្យសកម្ម" ដី L 1 (6.000$) "សរសេរក្នុងសៀវភៅគោលបញ្ជី៖ ទ្រព្យរួមប្តីប្រពន្ធ" ដី L 2 (10.000$) "សរសេរក្នុងសៀវភៅគោលបញ្ជី៖ ទ្រព្យរួមប្តីប្រពន្ធ" ឡាន (ឡិចស៊ីស) (10.000$) "សរសេរក្នុងបណ្ណយានជំនិះ៖ ឈ្មោះចុងចម្លើយ" ម៉ូតូ (យ៉ាម៉ាហា) (1.500$) "សរសេរក្នុងបណ្ណយានជំនិះ៖ ឈ្មោះដើមចោទ" ប្រាក់សន្សំ (500$) "ម្ចាស់គណនី៖ឈ្មោះចុងចម្លើយ" "ទ្រព្យអកម្ម" កម្ចី ① (3.000$) "កាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាពរវាងដើមចោទ និង ចុងចម្លើយ" កម្ចី ② (6.000$) "កាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាពរវាងដើមចោទ និង ចុងចម្លើយ" **※ចំនួនទឹកប្រាក់ដែលនៅចំណុចបែកលំនៅគ្នា**	-ម៉ូតូ គឺជារបស់ដែលខ្ញុំត្រូវការសម្រាប់ជិះទៅទិញទំនិញប្រើប្រាស់ជាប្រចាំថ្ងៃ ដូច្នេះ ខ្ញុំចង់យកធ្វើជាកម្មសិទ្ធតែម្នាក់ឯង។ ~~-ដី L 1 គឺខ្ញុំចង់ឲ្យទៅសុជាតិ។~~ដី L 1 គឺយកទៅលក់ ហើយប្រាក់នោះខ្ញុំចង់ចែកពាក់កណ្តាល ជាមួយ Y។ (※ 1) -ដី L 2 គឺខ្ញុំចង់លក់ ហើយយកប្រាក់នោះមកចែកពាក់កណ្តាលម្នាក់ជាមួយ Y ។ ~~-កម្ចី① និង ② ខ្ញុំចង់ឲ្យ Y បង់ឲ្យខ្ញុំទាំងអស់។~~ (※ 3)			-ឡាន គឺជារបស់ដែលខ្ញុំប្រើប្រាស់នៅក្នុងការងារ ដូច្នេះ ខ្ញុំចង់យកធ្វើជាកម្មសិទ្ធតែម្នាក់ឯង។ ~~-ដី L 1 ឲ្យសុជាតិក៏បានដែរ។~~ (※ 2) -ដី L 1 និង L 2 កំពុងតែឡើងថ្លៃ ដូច្នេះ ឥឡូវនេះខ្ញុំមិនទាន់ចង់លក់ទេ។ -កម្ចី① និង ② ខ្ញុំចង់បង់ពាក់កណ្តាលម្នាក់ជាមួយ X។		

※1　ការបែងចែកទ្រព្យសម្បត្តិ គឺជាការបែងចែកនូវទ្រព្យសម្បត្តិរួមរបស់ប្ដីប្រពន្ធរវាងប្ដីប្រពន្ធនោះ ក្នុងករណីដែលប្ដីប្រពន្ធលែងលះគ្នា (យោងកថាខណ្ឌទី ២ មាត្រា ៩៨០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី)។ តុលាការពុំអាចធ្វើការបែងចែកទ្រពសម្បត្តិដែលបានកំណត់ជាក់លាក់ឲ្យទៅតតិយជនផ្សេងក្រៅពីប្ដីប្រពន្ធ (រួមទាំងកូនរបស់ប្ដីប្រពន្ធ) ធ្វើជាការបែងចែកទ្រព្យសម្បត្តិបាននោះទេ។ ក្នុងករណីដែលប្ដីប្រពន្ធទាំងសងខាងយកទ្រព្យសម្បត្តិរួមរបស់ប្ដីប្រពន្ធមកធ្វើប្រទានកម្មឲ្យទៅតតិយជន គឺនឹងត្រូវចាត់ចែងទ្រព្យសម្បត្តិរួមនោះដោយផ្អែកទៅលើការយល់ព្រមរបស់ប្ដីប្រពន្ធទាំងសងខាង (យោងកថាខណ្ឌទី ១ មាត្រា ៩៧៦)។ ហើយបើសិនជាប្ដីប្រពន្ធបានចាត់ចែងទ្រព្យសម្បត្តិរួមដោយផ្អែកលើការយល់ព្រមទាំងសងខាងហើយ គិតចាប់ពីពេលនោះមក ទ្រព្យសម្បត្តិនោះនឹងលែងក្លាយទៅជាទ្រព្យសម្បត្តិរួមរបស់ប្ដីប្រពន្ធ ដូច្នេះ វាក៏លែងក្លាយទៅជាកម្មវត្ថុនៃការបែងចែកទ្រព្យសម្បត្តិទៀតដែរ។

នៅក្នុងរឿងក្ដីនេះ ដី L 1 គឺជាទ្រព្យសម្បត្តិដែលប្ដីប្រពន្ធទាំងសងខាងទទួលបាននៅក្នុងអំឡុងពេលអាពាហ៍ពិពាហ៍រវាងដើមចោទ និង ចុងចម្លើយ ដូច្នេះហើយ វាគឺជាទ្រព្យសម្បត្តិរួមរវាងដើមចោទ និង ចុងចម្លើយ (មាត្រា ៩៧៣ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី)។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ដើមចោទ និង ចុងចម្លើយ មិនមែនបានធ្វើប្រទានកម្មនូវ ដី L 1 ឲ្យទៅកូនរបស់ពួកគេទាំងពីរឈ្មោះ សុជាតិ ដោយផ្អែកលើការយល់ព្រមទាំងសងខាងនោះទេ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ដី L 1 គឺនៅតែជាទ្រព្យសម្បត្តិរួមរបស់ដើមចោទ និង ចុងចម្លើយដដែល ហេតុនេះ នៅពេលដែលអ្នកទាំងពីរនេះលែងលះគ្នា ចាំបាច់ត្រូវយកដីនេះមកធ្វើការបែងចែករវាងអ្នកទាំងពីរ។

ចំពោះការបែងចែកទ្រព្យសម្បត្តិ ដើមចោទបានយល់ដឹងថា មិនអាចធ្វើការបែងចែក ដី L 1 ឲ្យទៅសុជាតិបានទេ ដូច្នេះហើយក៏បានកែតម្រូវទៅលើការដាក់ពាក្យសុំទាមទារ ដោយសុំបែងចែកដីនោះរវាងចុងចម្លើយវិញ ហើយវិធីនៃការបែងចែកនោះនឹងត្រូវធ្វើឡើងតាមការលក់ដេញថ្លៃហើយចែកប្រាក់លក់នោះតាមចំណែក (មាត្រា ២១២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី)។

ម្យ៉ាងវិញទៀត បើទោះបីជាដើមចោទមិនកែតម្រូវនូវពាក្យសុំក៏ដោយ ក៏ការសម្រេចសេចក្ដីចំពោះការចាត់ចែងទាក់ទងនឹងការបែងចែកទ្រព្យសម្បត្តិ នឹងមិនត្រូវបានអនុវត្តតាមបទប្បញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ២ មាត្រា ១៨២ នៃក្រមនីតិវិធីរដ្ឋប្បវេណីទេ (កថាខណ្ឌទី ៣ មាត្រា ២២ នៃច្បាប់ស្ដីពីឋានៈបុគ្គល) ដូច្នេះហើយ តុលាការក៏អាចសម្រេចសេចក្ដីចំពោះចំណុចដែលភាគីមិនទាន់បានស្នើសុំបានផងដែរ។ ក្នុងករណីដែលតុលាការអាចទទួលស្គាល់ថា ដី L 1 គឺជាទ្រព្យសម្បត្តិរួមរបស់ដើមចោទ និង ចុងចម្លើយ (គិតត្រឹមរយៈពេលការបញ្ចប់ការទាញហេតុផលដោយផ្ទាល់មាត់ ប្រសិនបើមិនមានការទទួលស្គាល់ថា ដើមចោទ និង ចុងចម្លើយបានធ្វើប្រទានកម្មនូវ ដី L 1 ឲ្យទៅសុជាតិដោយបានព្រមព្រៀងគ្នាទាំងសងខាង) នឹងត្រូវយកដី L 1 មកធ្វើការសម្រេចបែងចែកគ្នារវាងដើមចោទ និង ចុងចម្លើយ (ការសម្រេចសេចក្ដីមិនអាចបែងចែកឲ្យទៅសុជាតិបានទេ)។

※2　ចំណុចនេះ ចុងចម្លើយក៏បានដកការតវ៉ាដែរស្របទៅតាមការកែតម្រូវនូវការទាមទាររបស់ដើមចោទដូចនៅក្នុងចំណុច「※1」។

※3　កម្ម៉ី ① គឺជាកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាព ដោយមានម្ចាស់បំណុលគឺជាធនាគារ A និង កូនបំណុល គឺជាដើមចោទ និង ចុងចម្លើយ។ កម្ម៉ី ② គឺជាកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាព ដោយមានម្ចាស់បំណុល គឺជាធនាគារ B និងកូនបំណុល គឺជាដើមចោទ និង ចុងចម្លើយ។ ក្នុងករណីដែលបុគ្គលច្រើននាក់ទទួលបន្ទុកនូវកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាព ម្ចាស់បំណុលអាចទាមទារឲ្យកូនបំណុលណាម្នាក់អនុវត្តកាតព្វកិច្ចទាំងអស់ ឬ មួយភាគ ឬ ឲ្យកូនបំណុលទាំងអស់ អនុវត្តកាតព្វកិច្ចទាំងអស់ ឬ មួយភាគ ដោយព្រមគ្នា ឬ ដោយបន្តបន្ទាប់ (កថាខណ្ឌទី ១ មាត្រា ៩២១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី)។ ដូច្នេះ ធនាគារ A និង ធនាគារ B អាចទាមទារទៅដើមចោទក៏បាន ឬ ទាមទារទៅចុងចម្លើយក៏បានឲ្យសងកាតព្វកិច្ច។ ការផ្លាស់ប្តូរកូនបំណុលនៃកម្ម៉ី ① និង ② ទៅជាចុងចម្លើយតែម្នាក់ នឹងធ្វើឲ្យរងការខូចខាតដល់ផលប្រយោជន៍របស់ធនាគារ A និង ធនាគារ B ដែលអាចធ្វើការទាមទារទៅដើមចោទ និងចុងចម្លើយទាំងសងខាងឲ្យសងកាតព្វកិច្ចបាន។ ការបែងចែកទ្រព្យសម្បត្តិរបៀបនេះនឹងមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យកើតមានឡើងនៅក្នុងបណ្តឹងលែងលះដែលធនាគារ A និង ធនាគារ B មិនមែនជាភាគីនៃបណ្តឹងនោះទេ។

ដោយសារតែ ដើមចោទបានយល់ដឹងអំពីការបែងចែកទ្រព្យសម្បត្តិថា មិនអាចយកកាតព្វកិច្ចមកធ្វើការបែងចែករវាងដើមចោទ និង ចុងចម្លើយបានទេ ដូច្នេះហើយ ក៏បានដកពាក្យស្នើសុំនេះ។

យ៉ាងណាមិញ ប្រសិនបើនៅក្រោយពេលដែលបានលែងលះគ្នា ដើមចោទ និង ចុងចម្លើយ ចង់ទទួលបន្ទុកលើកម្ម៉ី ① និង ② ម្នាក់ពាក់កណ្តាល ក្នុងករណីនេះ នៅក្រៅនីតិវិធីបណ្តឹង ម្ចាស់បំណុលដែលជាធនាគារ A និង ធនាគារ B ត្រូវធ្វើការលើកលែងសាមគ្គីភាពចំពោះចុងចម្លើយ និងដើមចោទ (កថាខណ្ឌទី៣ មាត្រា៩២២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី)។ កូនបំណុលដែលបានទទួលការលើកលែងសាមគ្គីភាព ចាប់តាំពីពេលលើកលែងនោះមក ត្រូវទទួលបន្ទុកកាតព្វកិច្ចតែចំនួនទឹកប្រាក់សមរម្យនៃភាគទទួលបន្ទុកដែលមានមុនពេលលើកលែង (កថាខណ្ឌទី៤ មាត្រា៩២២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី)។ម្យ៉ាងទៀត ប្រសិនបើដើមចោទ និង ចុងម្លើយ នៅក្រោយពេលលែងលះ បានព្រមព្រៀងគ្នាឲ្យចុងចម្លើយតែម្នាក់ទទួលបន្ទុកទៅលើកម្ម៉ី ① និង ② ហើយបើធនាគារ A និង ធនាគារ B ក៏មានការព្រមព្រៀងដែរ នាំឲ្យ<u>នៅក្រៅនីតិវិធីបណ្តឹង</u> ឧទាហរណ៍ ធនាគារ A និង ធនាគារ B ដែលជាម្ចាស់បំណុលត្រូវលើកលែងសាមគ្គីភាពចំពោះដើមចោទ និង ចុងចម្លើយ (កថាខណ្ឌទី ៣ មាត្រា ៩២២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី) ដោយឲ្យដើមចោទទទួលបន្ទុក〝0〞ភាគ និង ឲ្យចុងចម្លើយទទួលបន្ទុក 〝10〞ភាគ (យ៉ាងណាមិញ បើសិនជាគ្មានការព្រមព្រៀងគ្នាទេ ភាគនៃការទទួលបន្ទុករបស់កូនបំណុលដែលមានកាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាពនីមួយៗ ត្រូវបានសន្មតថា ស្មើគ្នា (កថាខណ្ឌទី ៥ មាត្រា ៩២២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី)។) ។ ក្រោយពីពេលដែលលើកលែងនោះមក កូនបំណុលដែលបានទទួលការលើកលែងសាមគ្គីភាព នឹងត្រូវទទួលបន្ទុកកាតព្វកិច្ច (កថាខណ្ឌទី ៤ មាត្រា ៩២២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី) ត្រឹមចំនួនប្រាក់ដែលស្មើនឹងបន្ទុកដែលខ្លួនធ្លាប់មានមុនពេលលើកលែង ដូច្នេះហើយចំពោះកម្ម៉ី ① និង ② ដើមចោទនឹងត្រូវទទួលបន្ទុក〝 0 〞ភាគ ហើយចុងចម្លើយ〝10〞។ ពោលគឺ

មានតែចុងចម្លើយប៉ុណ្ណោះនឹងត្រូវទទួលបន្ទុក។ កិច្ចការដែលបានរៀបរាប់ទាំងនេះ គឺចាំបាច់ត្រូវមានការលើកលែងនូវសោមគ្គីភាពពីម្ចាស់បំណុល ដូច្នេះហើយមិនអាចធ្វើឡើងនៅក្នុងនីតិវិធីបណ្តឹងដែលមានដើមចោទនិងចុងចម្លើយជាភាគីបានទេ។